

DEN NYA TIDSÅLDERN

*Det glimmar stjärnor nu i hennes hår, och månen lyser på den stig hon går,
och natten sveper henne in i ro. I hennes hjärta finns ett fågelbo.*

*Där solens guldägg ligger för att ruvas; en sällsam fågel sover där uti,
och denna fågel kan ej underkuvas. Snart spricker ägget – och den flyger fri.*

*När dagen kommer med sitt första ljus står hon i porten med sitt vattenkrus.
Det vatten som hon bär från Livets brunn skall gå som ordet ifrån mun till mun.*

*Snart spricker ägget och snart rämnar barken och allt det inestängda stiger fram;
de gamla tecknen på papyrusarken blir åter synliga bland stoft och damm.*

*Snart vaknar staden – och mitt i dess larm går hon med kruset på sin bruna arm.
En del är upptagna och tittar ned, men andra ser henne och följer med.*

*Så blir den staden inifrån belägrad. Dess murar faller såsom Jerikos.
Och varje sten som ligger där besegrad blir överväxt av kaprifol och ros.*

av Stefan Demert